

Реферат на тему: "Уолт Уїтмен"

Волт Вітмен

Уолт Уїтмен

(1819-1892)

Початки поетичного життя Уолта Уїтмена були звичайними для його часу і його країни. Майбутнього автора "Листя трави" як і належить — нарекли батьковим іменем: первісток Уїтмен мав бути Вальтером, який ставитиме будинки на Лонг-Айленді, лагодитиме диряві дахи і навішуватиме на стайнях двері. Так думали в родині, де росло дев'ятеро дітей і кожному вже від початку накреслювалася завтрашня доля. Ніхто не знав, що найстарший син зречеться родинних планів — стане якимось Уолтом, — і на тридцять шостому році життя видасть книгу "Листя трави" і обезсмертить ім'я Уїтменів.

Уолт не любить зосереджуватися вдома. Він виходив з Америки сучасної у завтрашню, і шляхи його були довгими й нелегкими.

В сімнадцяти штатах побував Уїтмен у 1848 році, мандруючи пішки. Сам він вважав такі мандри необхідними для себе й був послідовний, здійснюючи задумане.

Десятки біографів коментували пізніше цей нахил до усамітнення, шукаючи в ньому містичних переживань, намагалися зрозуміти, чому серед лісів поет чувся не гірше, а часом — ліпше, ніж у людському товаристві. Небагатослівний у всьому, що стосувалося планів і його переконань, неквапний у руках, Уолт рано здобув репутацію лінивого дивака і не надто соромився цього. Трохи працював з батьком, будуючи і продаючи хатки для новоселів, допомагав іншим, але у всьому, де ставав за помічника був так само безініціативним та пасивним, як і тоді, коли працював журналістом чи складачем у провінційній газеті.

Уїтмен усвідомив свою мету десь в середині життя, й воно поділилося на дві половини, зовсім не подібні. Він повільно і обережно відкривався людям, хоч обідав з ними, сперечався, співав. Ще змалку батьки Уїтмена мріяли про вселюдську рівність. Уолт у це переконано вірив. Поезія Уїтмена — той вибух, що здався пізніше несподіваним багато для кого, — визріла у його поведінці й уподобаннях, у взаєминах з іншими людьми. Поет доростав до власної книжки, як дозріває яблуно, непомітна спершу в чагарниках. Він був послідовно цільним у житті своєму й світосприймання, що б не робив.

Дивно, але якісний розрив між не довгим періодом газетярства і працею літератора Уїтмена — разючий. І статті його і перша повість "Франклін Еванс", і навіть перші його вірші — ніщо не віщувало геніальної збірки "Листя трави".

"Земля і море, риби і птиці, небесна просторінь та небесні тіла, лісисті гори і ріки — то все непогані теми" але народ чекає від поета, щоб той вказав на щось значніше за красу й гідність, пов'язані з німими предметами довкола, чекають від нього, аби вказав, де пролегла стежка, що єднає дійсність з людськими думками. "Поет знав, чого прагне, і нині вже залежало, чи стане таланту для здійснення задумів. Уїтмен не запобігав

перед читачем, він поділяв з ним працю маєття." Читач постійно має брати на себе належну частину роботи..."

Уїтменові повертали першу його книжку майже всі, кому він дарував її. Лише американський письменник Емерсон (1803-1882) захоплено привітав поета. Уїтмен стояв перед тисячами очей і не бачив доброзичливих поміж ними. Вирували плітки, друзі відверталися, не бажаючи впізнавати його, ганьба лягла на родину, і Америка, яка невдовзі пишатиметься ним, не прийняла Уїтмена. Найбільший гуманіст Нового світу, він прийшов, щоб жити у негуманні часи.

Уїтменову збірку слід читати підряд — вірш за віршем, рядок за рядком. Той специфічний ритм, що існує в оригіналі й так важко відтворюється в перекладах, теж є частиною Уїтменової поетики — так ніхто не писав до нього.

Уїтмен освідчувався у любові всьому людству, прагнучи виповнити душевним добром цілу планету. Школа його — не лише вміння писати для всіх, це вміння любити.

Уїтмен мислив мільйонними категоріями. Навіть говорили про себе сам, поет озирає себе збоку, наче владар, що пильно вдивляється в обличчя підданих. Уїтмен фанатично вірив у прогрес, найбільшим болем його було, що:

"Тисячі людей ідуть за такими людьми,

що в людей не вірять".

("Думка")

Він вишукував добре і високе начало в кожній із душ. Це був раціональний пошук. Уїтмена не ставлять до реєстру американських політиків. Але, так чи інакше, кожен рядок його навіяно сучасними поетові битвами, а в пророцтвах своїх поет виявився далекоглядним за багатьох президентів.

В Уїтмена все було по-справжньому. Навіть брутальність його була життєвою, природною, такою, що її не можна соромитися. Він говорив з людьми, наче з самим собою, але не призначені до такої щирості, співрозмовники не розуміли поета. Він говорив перш за все до тих і від імені тих, що працюють. Але й робітництво не зразу почуло свого поета: Уїтменові слова не знайшли відлуння в загалі, до якого було їх кинуто. А поет прагнув усім прищепити свою любов до життя не підсолоджене, а справжнього, пропахлого землею, молоком, цеглою і кров'ю. Він — як нард, що вічно лишається життєлюбом; Уїтмен прагнув злиття з народом і стати його речником.

Він жив у своїй Америці, прив'язаний до неї своїм походженням, коріннями творчості — геть усім. Спершу вона створила його, а потім він узявся змінювати її. Та — не лише Америку бачив перед собою поет, не лише її слухав. Уїтмен дивився над голови недолугих політиків та над голови швидкоплинних днів. Він бачив Європу, де революції терпіли поразки, щоб зібратися до наступного кидка, поет розмовляв з політичними емігрантами. Уїтмен присвячує вірш Паризькій комуні ("Франція"), пише заклик "Переможному європейському революціонерові" ... Я вірний поет кожного бунтівника "світу". Уїтмен соціально самовизначився, він прагне подолати рабство і послідовно й відкрито бореться, щоб здійснити цю мрію.

Поети стверджують народи своїм словом і складають для них бойові гімни та

колискові пісні. Уїтмен був не тільки речником Америки, він був її дзеркалом, у якому відбилися усі складні й суперечливі шляхи її країни. Це був поет справді національний.

Уїтмен лишився одним з найбільш яскравих промовців на безперервному всепланетному вічі, де точиться суперечка про прийдешність.

Поезія Уїтмена тяжить до всеосяжного епічного відображення життя. Його ідейна насиченість не випадково привернула увагу В.В.Маяковського, Пабло Нерузи, Назима Хікмета.

Література:

1. Дитяча енциклопедія. Видавництво "Рад.школа". Київ — 1965
2. Коротке В. Листя безсмертних трав. Видавництво худ.літ. "Дніпро" Київ, 1969.
3. Поезії. Видав худ.літер. "Дніпро" Київ, 1969.